

NEPRŮHLEDNÁ MLHA MYŠLENEK

brána je úzká
mosty jsou vratké
kameny kluzké

na cestě sladké

* * * * *

neprůhledná mlha myšlenek
obestřela prostor, který patří tobě
dílem dovnitř, dílem navenek
průzorem, co nosím v sobě
hledím k dvěma vnitřním světům
hledím k tobě, hledám se tu
dílem dovnitř, dílem navenek
neprůhlednou mlhou myšlenek

kdysi bylo všechno zřejmé
kdysi bylo! kdysi není.
Rozvážné a rovnoměrné
náhledy se přou a mění
Těžko říci! možná není.
Možná je a na znamení
nejistoty zraňující
křičím to, co nesmím říci
své vzdálené strážné věži.

Proč mě ničí? Proč mě střeží
v šňůrce dlouhých veršů zachycené vzlyky?
co ohnuly tečky v plaché otazníky

.....

jak létají ptáci nevím. Je to těžké? možná není
ladně zatancují křídly vzdušným proudům na znamení
Asi sami neví. Vznosou se a letí.
Znali jsme to dávno jako malé děti.

hvězdy jsou *tam*, kdesi v kosmu
stovky let od malých lží
v prázdnotě, v níž hoří samy
měří bolest hodinami

a vzdálenost bolestí

vzlétnout! mlčet! letět. letět.
život je teď. je teď. Je teď!
je teď! Jsi tu. Jsi tam. Sami
počítáme s hodinami
věčných odluk našich dní
od chvil, v nichž se stříhem z hůry
oddělí moly a dury
a durově se rozední

.....

jak moc různá vlastně jsi!
až to lehce vyděsí
Kde je Tvá zem?! marné ptaní
ty jsi nad ní. Vidíš na ni.
Krajina je jedna táž
a pak náhlá průtrž mračen
protne prostor hořkým pláčem
a stříhem změní její tvář

světy tu a světy tam
obíháme mezi světy
v sobě, v druhých, cizí pře tu
nasáváme při obletu
světu, v němž jsem nejvíc sám

pronikáme mezi světy
kolik je jich jenom v nás!
napříč srdcem, napříč lety
napříč propastmi a střety
napříč duší příčný sráz

jak je krásné toužit! prahnout
po tom, co je příliš cizí
víc než získat, víc než křísit
realitu snem, v níž zmizí

v níž se ztratí, v níž se vzdálí
jedinečnosti svých tvarů
Prázdný sen se sotva spálí
v deziluzi bdělých svárů

.....

tma je jako velké zrcadlo!
(ještě sklenku a vyzvu Tě k tanci)
tam je jako velké zrcadlo!!
a přeci tma nemá svou substanci

špetka světla tvoří šerostín
nejvíc je tma tam, kde nejmíň září
Tak se i tma definuje tím
co v ní nejvíc schází

co jí nejvíc schází

co mi nejvíc schází...

nic mi nedlužíš
stala ses jen součástí mé halucinace,
mého snu,
mé osobní reality

i Ty

Psáno v Opavě během jara 2018. Věnováno **